

[Ingerlise Koefoed]

220.000, 235.000 og 250.000 er meget høje tal, alt for høje. ·

Det er rigtigt, at beskæftigelsen, også blandt de unge, er steget i denne regerings tid, men det er også rigtigt, at denne regering, som i den grad har støttet erhvervslivet, må bære skylden for, at arbejdsløsheden stadig er meget høj. Hvordan er det dog lykkes regeringen at undgå at tvinge de gode venner i erhvervslivet til at investere mere end de sølle 35 pct. af deres kæmpeprofitter, så der kunne have været skabt flere arbejdspladser i stedet for større formuer? Hvordan har man kunnet tage ansvaret for den stadigt voksende bitterhed hos de mange uden arbejde og de mange på bistandshjælp?

Det har været regeringens ideologi og vision, at kun ved at holde lønningerne, dagpengene og de andre ydelser nede kunne man redde for det første betalingsbalancen og for det andet beskæftigelsen, altid i nævnte rækkefølge. Derfor skulle ydelserne til arbejdsløse og bistandsmodtagere gå ned med 17 pct. Derfor måtte især de offentligt ansatte bære betydelige lønftersløb.

Resultatet på betalingsbalancen og beskæftigelsen taler for sig selv. Det var ikke de dårligst stillede realløn, de dårligst stillede forbrugstilbagegang og den begyndende danske fattigdom, der kunne bringe økonomien på fode.

Vi står nu over for et nyt hak til de mennesker, der holdes uden for arbejdslivet. Samtidig med at dagpengene stiger med de meget omtalte 2 pct., når man et nyt nulpunkt. Ifølge den lovgivning, som regeringen gennemførte sammen med de Radikale om arbejdstilbud og uddannelsesydelser, kan man forudse, at en del mennesker, hvoraf 80 pct. menes at være kvinder, i det kommende år vil komme over på nedsatte dagpenge, først på 70 pct. og så på 55 pct.

Da lovforslaget blev behandlet her i Folketinget, lovede de Radikales ordfører, hr. Estrup, at hans parti ville følge udviklingen. Noget naivt syntes han at mene, at ingen ville nå det punkt, hvor bestemmelserne om nedsatte dagpenge trådte i kraft. Dette viser sig jo nu ikke at kunne holde, medmindre der gøres noget ved det, og så må jeg spørge de Radikale, som jeg spurgte dem i Radiotinget i lørdags: hvad vil man så gøre ved det? Hvordan vil man sikre, at ingen kommer på nedsatte dagpenge? Vil man foreslå en lov-

givning, der sikrer uddannelsesydelserne, som jo er det positive i loven, og fjerner nedsettelsen af dagpengene, som er det umenneskelige og helt uacceptable? I Radiotinget fik jeg et positivt svar fra hr. Bilgrav-Nielsen. Jeg vil meget gerne have gentaget det svar her i dag.

Selvfølgelig spiller økonomien, både den indenlandske og den udenlandske, en stor rolle for den daglige tilværelse uden for og i det politiske univers. Den lægger nogle begrænsninger. Den giver af og til, om end sjældent, nogle udvidelsesmuligheder, men det er og bliver et politisk spørgsmål, hvordan man kan og vil bevæge sig inden for rammerne.

Vi har nu i snart fire år set den borgerlige regerings linedans hen over afgrunden. Vi har set dens planlægning og resultaterne af den, og det syn har trods fremgang hist og her ikke været opmuntrende. Vi står i dag med en lang række problemer og kriser, som kræver en stor menneskelig og økonomisk indsats. Det ville være forkert at sige, at kriserne og problemerne alene skyldes denne regering. Noget kunne jo have været gjort for længe siden, hvis politikerne havde villet lytte til de advarende røster fra miljøbevægelser, sociale bevægelser og boligbevægelser, som alle i årevis har måttet finde sig i meget kolde skuldre og temmelig mange hånsord fra den store del af det politiske etablerement.

Først nu, hvor man direkte ser de døde fisk, de frygteligt misdannede sæler, de tørre træer, begynder man at forstå, at der var mere end noget om snakken. Først nu, hvor man oplever BZ-aktioner, opskårne sæder i S-togene, og hvad værre er, et voksende antal børneselv mord og et voksende antal børn, der ikke hører hjemme nogen steder, begynder man at forstå, at der er noget galt med mulighederne for børn og unge.

Så bevilger man penge til reparation af S-togssæder og til politiet, for at de kan jage BZere væk, og så søger man plejeforældre til forladede børn, men de grundlæggende problemer, der hedder angst for krig, manglende tid sammen med voksne, manglende boligmuligheder, også ud over de traditionelle, og manglende plads til de unge i en ny uddannelse og godt arbejde, gør man ikke ret meget ved.